

[Rager.]

eller andet på, med andre ord multiplicere med et eller andet nederdrægtigt 4-cifret tal for på grund af lovens udformning fra administrationens side at kunne få den sidste femøre med.

Denne lov levede man ikke længere under end ca. 1½ år, og jeg vil gerne henlede det ærede medlem hr. Weikops opmærksomhed på, at hvis en lov generer en og man kan dokumentere det, så får man den ganske simpelt ændret, vel at mærke hvis man foreslår den ændret på et sagligt grundlag, og dermed mener jeg erkendende, at det ikke må koste det offentlige noget. Da den fornævnte lov blev foreslået til forlængelse, tillod jeg mig under forhandlingen her at redegøre for dens virkninger, nogenlunde som jeg har gjort det i dag, og det gjorde indtryk på det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, der havde ansvaret for loven og også skulle have ansvaret for dens forlængelse. Og mindst lige så stærkt indtryk gjorde det på det ærede medlem som finansminister, at jeg havde penge med, og det var ikke penge udenfor branchen, men jeg anviste dækning indenfor branchen. Naturligvis — jeg kender finansministre — dækningen skal være lidt rigelig, det skal være lidt mere, end der mistes ved nedsættelsen. Der blev også lidt mere, og det gik udmærket. Man kan altså opnå noget, og nu spørger jeg: Kunne jeg ikke være lige så heldig i dag og formå det udvalg, som nu bliver nedsat, til at foretage nogle ændringer i loven?

Jeg blev meget overrasket, da det, efter at jeg havde været med til at vedtage en lov, som jeg mente skulle give en beskatning af beklædning med det formål at begrænse forbruget, viste sig, at den gik længere; den går meget langt. Jeg skal kun nævne et enkelt eksempel, men det er egentlig grelt. Man sætter ofte forskelligt værktøj på en ring og folder så en lille lærredspose om værktøjet. Denne lærredspose er beskattet i henhold til loven, og det vil sige, at en isenkræmmer, der sælger værktøj med en sådan lærredspose om, skal sørge for at efterkomme beskatningsreglerne. Det bliver særlig vanskeligt, når han har importeret værktøjet med sådanne lærredspose om og naturligvis fået at vide, hvad det koster ialt. Når han så spørger leverandøren,

hvor meget lærredsposen koster, og hvor meget det andet koster, og det pågældende firma siger: det vil vi ikke afgøre; det er en forretningshemmelighed, hvad vi tager for hver ting, vær så god, det må I selv om, ja, så må man jo prøve at opgive noget på tro og love i håb om, at det ikke har nogen større betydning, hvilket tit er tilfældet. Men når der er tale om noget helt tåbeligt, skulle man så ikke se at få det væk; jeg beder det udvalg, der nu skal tage sig af denne sag, gøre andet end lige at se på de overfladiske ting.

Jeg vil bede om, at man også går forholdene sagligt igennem — man skal nok kunne finde langt flere småting end det, jeg har nævnt. Det gælder dog ikke om at opretholde en større administration end nødvendigt, og det er givet, at alle den slags småting giver staten tab. Jeg indrømmer, at sådan noget er det svært at forudse — det er jeg jo nødt til at indrømme, for jeg har selv været med til at overse den slags ved lovens givelse — men når vi så får sådanne ting frem til revision, tror jeg, at folketinget vil indlægge sig hæder og ære ved at tage sig af dem.

Finansministeren (Kampmann): Hovedindholdet i det forslag til folketingsbeslutning, som er til debat i dag, er en opfordring til at omlægge omsætningsafgiften af manufakturvarer fra engrosledet til detailledet.

Efter at have hørt de ærede ordførere for socialdemokratiet (Poul Hansen [Kalundborg]), det radikale venstre (Bertel Dahlgaard) og partiet venstre (Alfred Bøgh) må jeg vel have lov til at konstatere, at der er stort flertal imod en sådan omlægning. Man kunne måske derfor drage den konklusion, at der ikke er nogen synderlig grund til at nedsætte et udvalg til drøftelse af afgiftsloven; men da der — hvad jeg allerede gjorde opmærksom på i mit første indlæg — er rejst en række andre spørgsmål i forbindelse med denne lovgivning, synes jeg, det kan være rimeligt at behandle sagen i et udvalg.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var inde på, at man kunne drøfte indbetalingsfristerne; jeg nævnte også ændringen af disse som en af de måder, hvorved den lovgivning, vi har om, at omsætningsafgiften svares i engrosledet, måske kunne bringes